

Bibliaóra 2021. június 04.

Kezdő énekek: 84. zsoltár – Ó, seregeknek Istene...

Imádkozzunk:

Mennyei Atyánk, köszönjük, hogy házadban kereshetünk Téged és segítségül hívhatjuk nevedet, ahol jobb egy nap, mint ezer egyebütt. Jó a közeledben megpihenni, letenni a napi terheket, megerősödni abban, hogy az istenfélőket oltalmazza az Úr. Köszönjük, hogy a Te világosságod által láthatunk világosságot, és így kérünk, hogy igéd által adj tiszta látást, világos vezetést, biztatást vagy intést, és bátorságot szembenézni önmagunkkal, hibáinkkal, tévedéseinkkel, de felismerni a minket környékező hamisságot, önzést és a veszélyhelyzeteket is.

Köszönjük, hogy Veled és Általad a siralom völgye is üdítő oázissá válhat az életünkben, Veled lehet erőről-erőre, segítségről-segítségre jutni, mert nagy dicsőséggel szeretsz minket. Bizony, boldog, aki Benned bíz. Hadd ismerjük ezt a tiszta boldogságot, hadd kapjunk hozzá most is indítást igéd által. Szólj hozzánk, Jézusért kérünk, *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Bir 15,1-8

Sámson felgyújtja a filiszteusok gabonáját

1 Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét; egy kecskegidát is vitt neki magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába. De az asszony apja nem engedte be. **2** Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam, hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a húga még nála is szebb: legyen ő a tied helyette! **3** Sámson azonban így felelt nekik: Ez egyszer nem én leszek a hibás, ha rosszat teszek a filiszteusokkal. **4** Azzal elment Sámson, összefogott háromszáz rókát, majd csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát kötött a párba állított rókák farkai közé. **5** Majd meggyújtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok gabonaföldjére. Így gyújtotta fel a kévéket és a lábon álló gabonát, sőt a szőlőket és az olajligeteket is. **6** Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták: Sámson, a timnai ember veje, mert elvette tőle a feleségét, és a vőfélyéhez adta. Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját. **7** De Sámson azt mondta nekik: Ha ti ezt tettétek, én sem nyugszom addig, amíg bosszút nem állok rajtatok! **8** És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi sziklahasadékban vert tanyát.

Kedves Testvéreim,

Isten népe a filiszteusok igáját nyögi 40 esztendeje, amikor az Úr adja a gyermektelen házaspárnak Sámson, aki által akarja megszabadítani népét. A történet során lassan kezd kibontakozni Sámson jelleme, az a hatalmas ellentmondás, ami benne van. Nazir, és mégis teret ad tisztátalan dolgoknak az életében. Ürügyet keresve a filiszteusok ellen, ragaszkodik ahhoz, hogy filiszteus nőt vegyen feleségül. A lakodalom végül tragédiába, véres összetűzésbe torkollik, Sámson haragra gyúlva elmegy, az após pedig a feleségét hozzáadja a vőfélyhez. Ebből származik az újabb bonyodalom, amiről ma olvastunk.

Nem mondhatnánk, hogy az Úrnak szentelt Sámson szent ember, aki szentül él. Sokszor nem Isten Lelke, hanem ösztönei, indulatai vezetik, ahogyan itt is. Erejét megmutatja, félelmet ébreszt a filiszteusokban, de ez nem az a szabadítás, amit az Úr akar adni. Isten kegyelme az, hogy mégis felhasználja őt terve megvalósításában, mindez azonban nem Sámson érdeme vagy teljesítménye.

Nagy baj az, hogy Sámson azt hiszi, ura a helyzetnek, és nem veszi észre, hogy mennyire manipulálják. Előbb a filiszteus feleség, de leginkább majd Delila által lesz ez nyilvánvalóvá. Kitartó hízgelő zaklatással le lehet őt szerelni, a hízgelésnek nem tud ellenállni... ez Sámson gyenge pontja. Nagy veszedelem, ha az ember nem ismeri a gyenge pontjait, hogy hol kísérhető, hol kell különösen résen lennie – mert védtelenné válik a kísértéssel szemben. Jó ezt megvizsgálni magunkban...

Térjünk vissza a mi igéhez. Sámson haragja elmúlt, elhatározta, hogy meglátogatja a feleségét. Úgy tűnik, még mindig ragaszkodott ehhez a nőhöz. Kecskedát vitt neki, amit a filiszteusoknál a szerelem istennőjének szoktak áldozni. ez mutatja, hogy Sámson komoly szándékkal és jóhiszeműen jön. Azonban arculcsapás és megalázás a számára, hogy az asszony már másé. A vőfély, aki „a vőlegény barátja” (ld. Keresztelő János és Jézus), nem bizonyult barátnak, hiszen filiszteus volt. Az após próbálja menteni, ami menthető, de ürügyet szolgáltatott a konfliktusra Sámsonnak, aki „nem hagyja ki a ziccert” a filiszteusokkal szemben. Úgy gondolja, joga van hozzá, hogy megtorolja az őt ért sérelmet. Hogy csinálta, hogy sem, nem tudhatjuk, de képes volt rá egyedül, hogy *összefogott háromszáz rókát, majd csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát kötött a párba állított rókák farkai közé. Majd meggyújtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok gabonaföldjére.* Egyfajta akkori harcmódor volt ez, eléggé hatásos, hiszen a farkuknál összekötött égő állatok futásának útját nem lehetett kiszámítani, sem ellene védekezni. Ami csak volt, minden odalett. A filiszteusok, tehetetlen dühükben az asszonyon és az apóson állnak bosszút, hiszen miattuk vallottak kárt. Tűzre tűzzel válaszolnak. Megégetik őket.

Ha ti ezt tettétek, én sem nyugszom addig, amíg bosszút nem állok rajtatok! És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi sziklahasadékban vert tanyát. Sámson az adok-kapok, a bosszú vezeti, ezt ki is mondja. Önbíráskodásának újabb áldozatainak vannak.

Ebben az esetben nem olvassuk, hogy megszállta az Úr Lelke. Emberi indulatok vezetnek, a harag is tud erőssé tenni, tőle pedig úgyis félték a filiszteusok. A mi Krisztus utáni korunk szemléletében nehezen igazolható magatartás ez, hiszen Ő nem bosszúra, hanem az ellenség szeretetére tanított és adott példát... De Isten ezt megengedte, a filiszteusok ellen ilyen módon is megmutatta hatalmát, hogy félhetnek Tőle és attól, akit kiválasztott. Ami pedig a rókákat illeti – akkor állatvédők nem voltak, ezt nem tekintették állatkínzásnak.

Újszövetségi igeszakasz: ApCsel 17,22-34

Pál beszéde az Areopágoszon

[22](#) Pál ekkor kiállt az Areopágosz közepére, és így szólt: Athéni férfiak, minden tekintetben nagyon vallásos embereknek látlak titeket, [23](#) mert amikor bejártam és megtekintettem szentélyeiteket, találtam olyan oltárt is, amelyre ez volt felírva: AZ ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, én azt hirdetem nektek. [24](#) Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami benne van, aki mennynek és földnek Ura, nem lakik emberkéz alkotta templomokban, [25](#) nem szorul emberi kéz szolgálatára, mintha hiányt szenvedne valamiből, hiszen ő ad mindenkinek életet, lehetet és mindent. [26](#) Az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjon az egész föld színén, meghatározta elrendelt idejüket és lakóhelyük határait, [27](#) hogy keressék az Istent, hátha kitapinthatják és megtalálhatják, hiszen nincs messzire egyikünkötől sem, mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. Ahogy a ti költőitek közül is mondták némelyek: „Bizony, az ő nemzetsége vagyunk.” [29](#) Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt hinnünk, hogy aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz, művészi alkotáshoz vagy emberi elképzeléshez hasonló az istenség. [30](#) A tudatlanság időszakait ugyan elnézte Isten, de most azt hirdeti az embereknek, hogy mindenki mindenütt térjen meg. [31](#) Azért rendelt egy napot, amelyen igazságos ítéletet mond majd az egész földkerekség fölött egy férfi által, akit erre kiválasztott, akiről bizonyosságot adott mindenki előtt azáltal, hogy feltámasztotta a halálból. [32](#) Amikor a halottak feltámadásáról hallottak, egyesek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd meghallgatunk erről máskor is. [33](#) Pál ezután eltávozott közülük. [34](#) Néhány férfi azonban csatlakozott hozzá, és hívővé lett: közöttük az areopágita Dioníziosz is, egy Damarisz nevű asszony és velük együtt mások.

Kedves Testvéreim,

Pál apostol missziói útja során eljut (menekülve) Athénbe. Itt várja társait, Szilászt és Timóteust. Eközben járja a várost, és látja, mennyire tömve van bálványokkal. Nem a bálványok, hanem azok hatalmas mennyisége volt fájdalmas tapasztalat a számára. Mekkora itt a sötétség! A kultúra, tudomány, művészetek fellegvárában! A sok műkincs, művészi alkotás (ahogyan ma mondanánk), filozófiai irányzat nem elégíti meg a szomjas lelket, nem ad békességet, mert ez csak emberektől van. A lélek többre vágyik, a sok bálvány ezt nem tudja megoldani.

Az igazi világosság ott van, ahol Jézus, aki a világ világossága, és ahol az ige megvilágosítja az embert. Pál háborgása nem botránkozásból, hanem mentő szeretetből fakad. Nem ítélik, nem fordul el tőlük megvetéssel. Párbeszédet folytat velük, hirdeti nekik a Krisztust, hiszen Őrá van szükségük és Pál ezért jött. És missziót nem lehet mentő szeretet nélkül végezni. Ő így végzi a zsidók és a görögök között is. A fogadtatás vegyes..

Az athéniak és a bevándorolt idegenek ugyanis egyébbel sem töltötték az idejüket, mint azzal, hogy valami újdonságot mondjanak vagy halljanak. Ilyen indítékból, pusztán kíváncsiságból adnak neki teret, hogy elmondja a „mondókáját”, merthogy komolytalan fecsegőnek tekintik. Pusztán kíváncsiságból megfogták, az Areopágoszra vitték, és megkérdezték tőle: Megtudhatjuk-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz? Pál pedig kiállt a közepre és megszólalt.

Az Areopágosz az Akropolisz nyugati részén fekvő szikladomb. Athén városának tanácsgyűlése eredetileg itt ülésezett, itt volt az ítélet helye. Alatta a piac, az Agora. És Pál itt a sziklán állva, lába a Krisztus-sziklán, bátran hirdeti Őt, aki majd egyszer igazságos ítéletet tart, de most azt parancsolja, hogy az emberek megtérjenek.

De nem az ítélettel kezdi, hiszen nem elvadítani, hanem megnyerni akarja őket – mégpedig nem magának, hanem Krisztusnak. Az ismeretlen Istent hirdeti nekik. Mert a sok bálványoltár között akadt, amelynek ez volt a felirata. Lám, az athéniak ennyire körültekintőek voltak, ne hogy valamelyik istenséget gyanútlanul is magukra haragítsák, egy ilyen oltárt is felállítottak. Így kínálja az apostolnak Isten a lehetőséget arra, hogy közel férközzön az athéniak szívéhez. Nyugodtan mondhatjuk, hogy a Szentlélek munkáját szemlélhetjük az apostolnak ebben a józanságában és szelidségében. Meg is hallgatják őt. Az már egy másik dolog, hogy hogyan fogadják. De nyilvánvaló, hogy állást kell foglalniuk, mint ahogyan nekünk is az igével szemben...

És Pál beszél az ismeretlen Istenről. Aki nincs messze egyiküinktől sem, hiszen benne élünk mozgunk és vagyunk. Aki elhozta a megtérés idejét és magához hív, hogy mielőtt ítélne, kegyelmezzon. Beszél arról az egyetlen igaz oltárról, ahol nem mi mutatunk be áldozatot: ezt Ő állította fel. Beszél a golgotai keresztről, ahol Ő áldozta fel Fiát érettünk. Pál Őt, a feltámadottat hirdeti – nagy, mentő szeretettel...

Ez az üzenet szól hozzánk is, hogy keressük Istent, mert Ő nincs messze egyiküinktől sem... sőt, keres minket. Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse a bűnösöket, az elveszetteket... Ehhez az oltárhoz helyezhetjük bizalommal gyermekeinket, szeretteinket, saját életünket, tehetjük le bűneinket, és fogadhatjuk el a megtérés, bűnbocsánat ajándékát mi is. *Ámen*

Imádkozzunk:

Úr Jézus Krisztus, nem ítélkezünk Sámson felett, hiszen annyi bennünk is a gyarlóság, kísérhetőség. Látjuk, nem ránk van bízva az igazságszolgáltatás, bosszú vagy ítélet. Add tanulnunk elhordozni azt, ami minket ér, hogy tudjuk: Te tudsz róla, mindenki neked fog majd számot adni, keressük csak a Te igazságodat és országodat. Inkább segíts meglátnunk és beismernünk, hogy vannak gyenge pontjaink, ott, ahol nem is gondolnánk – és vezess, hogy ne a magunk erejére támaszkodjunk.

Köszönjük, hogy nem vagy messze egyiküinktől sem, és nem maradtál ismeretlen, sőt, bemutattad nekünk az Atyát. Kérjük, hogy törjed össze balga szívünk bálványait. Hadd tudjunk Téged igazán szeretni, követni, és szolgálni Neked. Abban a bizonyosságban, hogy *A keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje.* Hadd legyen hiteles a Te szavad az életünkben. *Ámen*

Záró ének: 469. dicséret – Jézus, nyájas és szelíd...